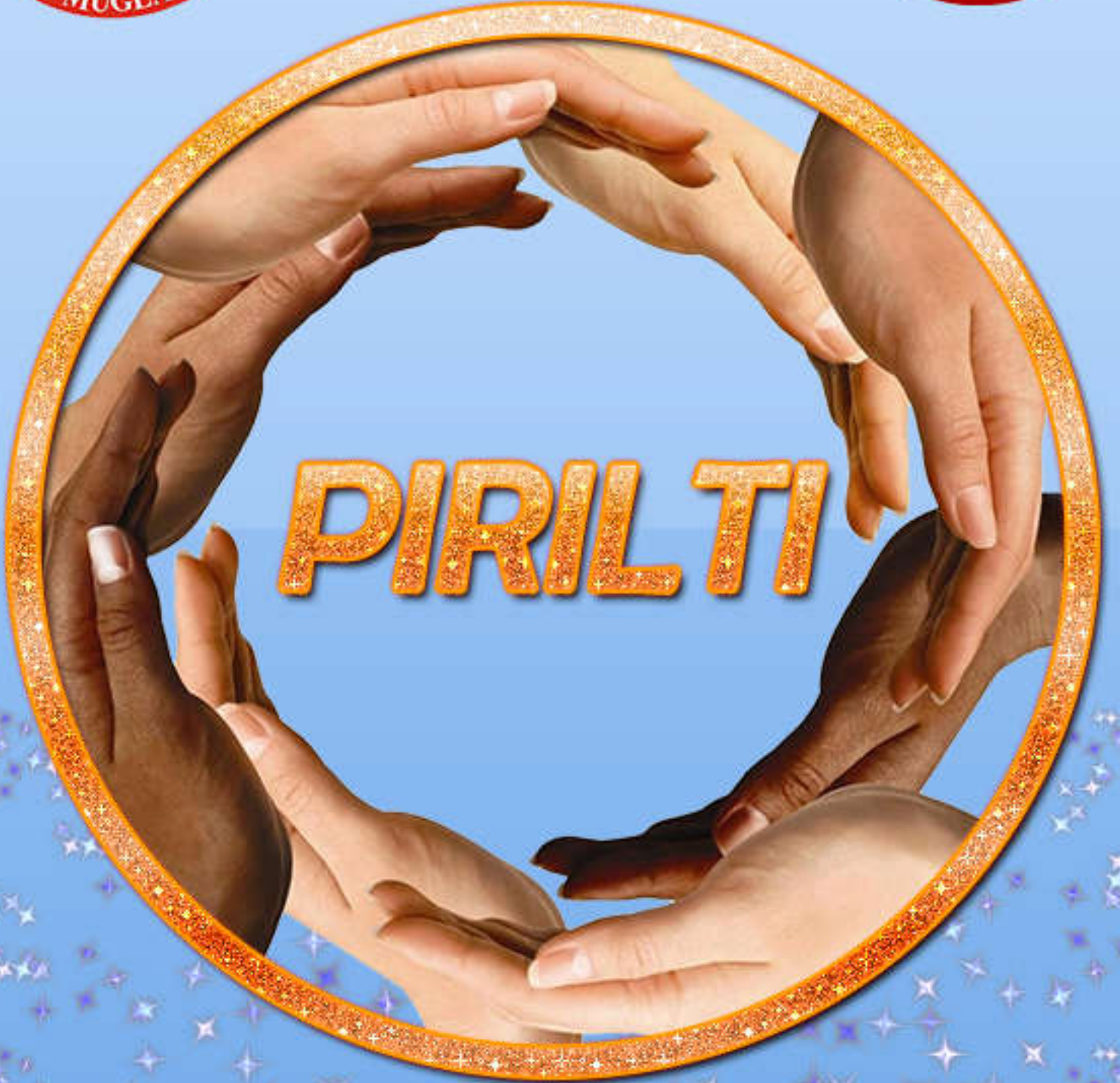

YIL:2018

SAYI: 1

MUĞLA ANADOLU LİSESİ GENÇ KALEMLER KULÜBÜ YAYINIDIR.

İÇİNDEKİLER

Sayfa Numarası	Yazının Adı	Yazarı
3	Merhaba	İsmail ZORBA
4	Okumak, Yazmak, Düşünmek Üzerine	Özgür Taylan CEYLAN
5	Atatürk'e Mektup	Meltem ÇITIR
6	Dön Bak Tat	Kader KAYA
7,8	Hu Hu Komşu	Gökçen Begüm SERDAR
9	Kabullenilemeyen Gerçekler	Efe Can ACAR
10	Ayakta Ölmek	Nur Hilal BAŞ
11	Ah Çok Güzeldiniz	Ülkem Yaren ÖZTÜRK
12	Edep Ya Hu	Aybüke ÇAKMAK
13	İçimizdeki İnsan	Meltem ÇITIR
14,15	Mehmet Erbil'le Söyleşi	Sevgi ŞANLI, Göktuğ KARACA, Umutcan AKYOL, Bestegül USLU, Armağan TÜRLÜ
16	Yaşam Değerimiz	Gülayşe İrem KURT
17,18	Ölümün Kaybettirdikleri	Ayşegül DİNÇ
19	Küçük Mucizeler	Simge ÇELEN
20	Sen Sanki Ben	Yasemin KARACA
21	Olmak	Kader KAYA
22	İnsani Değerlerimiz	Deha ÖZTÜRKÇİ
23	Söylenecek Söz Olmalıyım	Sena BENLİOĞLU
24	Sözler, Sözler	Aslı Gül KALKAN
25,26	Karanfil Ağrısı	Ülkem Yaren ÖZTÜRK
27	Deli Kadir Caner	Turgut CANDOĞAN
28	Dünyanın İnsanı	Bilgincan GİRGİNER
29	Küçük Mucizem	Özgür Taylan CEYLAN

Merhaba..

Umuda pencere açtı genç yürekler
Güneşi gölgeleyen bütün engelleri aştılar
Dünyada karanlık bir nokta dahi görmek istemediler
Genç adımların sesini bütün cihana duyurdular
Sevgiyle, inançla güven ağlarını ördüler
Atalarımızın çizdiği yolun ışığını daha da aydınlattılar
Onlar Anadolu'nun gençleriydiler.

Uzun bir aradan sonra bu kez okulumuzun ilk dergisinin ışıltısında ve "Pırıltısı"nda yepyeni umutlarla genç kalemler bir araya geldiler. Bizim pırıltılarımız gençliğin hayâleriyle beslenmekte... Yaşamın sınırlı anlarında seyahat eden ve de zaman trenine binen gençlerimiz sevgiyi, mutluluğu paylaşmanın yüreklerde bıraktığı huzuru herkesle paylaşmak amacındalar. Kısaca bu dünyada "umut adına, ilim adına, irfan adına, vicdan adına, barış adına biz de varız" demek istiyorlar.

Gençlik kendisinden hiç beklenilmeyenleri bizlerin umut dolu bakışları arasında gerçekleştirmekte. Çoğu zaman bizim tarafımızdan gerçekleştirilemeyen her şeyin onlar tarafından başarıya ulaştırılması bizim yaşama daha umutlu, daha onurlu bakmamıza neden olmakta. Çünkü onların bırakacağı iz geleceğin aydınlık ufuklarına daha da parlak yansiyacaktır.

Bu çalışmada ortaya koydukları sabır, cesaret, güven ve emek adına Muğla Anadolu Lisesi öğrencilerine bir kez daha teşekkürler!

İsmail ZORBA

Muğla Anadolu Lisesi Edebiyat Öğretmeni

OKUMAK, YAZMAK VE DÜŞÜNMEK ÜZERİNE

Özgür Taylan CEYLAN

Okumak benim için boyutlar arası bir geçittir. Sıkıcı, dertlerle dolu, acı veren, her gün biraz daha mahvolan dünya ile ucu bucağı olmayan, her tipten insanın olduğu, yeni maceralar sunan bir dünya arasında yolculuk etmemi sağlar okumak. Ben gündelik hayattan kaçmak, rahatlamak için okuyorum. Bunun yan etkisi olarak yeni ufuklar, yeni bilgiler, yeni hikâyeler kazanıyorum.

Kimileri de rahatlamak için yazıyor. Bu yazılar günlük, şılr, hikâye vb. yazılar olabiliyor. Kimisi de daha iyi yazabilme için daha çok okuyor. Bu durum da okumayı ve yazmayı ayrılmaz bir bütün haline getiriyor. Betonarme ormanları arasında her gün işten eve, evden işe seyrini ş alan hayatlarımıza renk katıyor yazmayı ve okumayı üst düzeylerde başaran insanlar. Kendilerinden sonra gelenlere de örnek oluyorlar.

Okumanın insan üzerindeki olumlu etkilerini keşfedenler büyük bir açılığa kapılıyorlar. Çünkü okuma sayesinde elde ettikleri kazanımlar dünyayı farklı görmelerini sağlıyor. Hayattan zevk almayı öğreniyorlar. Ve daha çok okumak için yanıp tutuşuyorlar.

Gün geçtikçe karşılaştıkları insanları daha iyi analiz etmeye ve tanımaya başlıyorlar. Karşılarındakileri tanıdıkça onlarla daha sağlıklı ilişkiler kuruyorlar. Yaşadıkları sorunlara karşı yenilikçi ve daha iyi çözümler üretebiliyorlar. İnsanı insan yapan düşünce yetilerini daha verimli kullanabilir hale geliyorlar. Daha yaratıcı bir kişiliğe sahip oluyorlar. Kendilerini daha iyi tanımayı da başarıyorlar. Zaman içerisinde içinde bulundukları toplumu değiştirebilecek düzeye ulaşıyorlar.

Ve yazı yazmaya başlıyorlar. Okuma sayesinde durmaksızın düşünebilir hale gelen zihinleri düşüncelerini kaleme almak ve dünya görüşlerini çevrelerindeki insanlara aktarma isteği ile kıvranmaya başlıyor. Her gün yazılar yazarak, yazacakları konuları ne şekilde yazacaklarını kurgulayarak zihinlerini durmadan geliştiriyorlar. Her yazıları bir öncekinden biraz daha iyi oluyor. Zaman içerisinde okumak ile elde ettikleri kazanımları başkaları da elde edebilsin diye düzgün bir biçimde kaleme alabilir oluyorlar. Ve çevrelerini değiştirmeye başlıyorlar.

Okudukça gelişen nesiller kendilerinden sonra gelen nesilleri de kendi yazıları ile geliştiriyorlar. Okuyan insanlar gelişen insanlara, gelişen insanlar yazan insanlara dönüşüyor. Yazan insanlar içinde bulundukları toplumu bu döngüye tekrar ve tekrar sokarak gelişmeyi sağlıyorlar.

Sonuç olarak okuyan ve yazan insanlar içinde bulundukları toplumu medenî bir hale dönüştürürler. Ve çevrelerindeki insanlar için meşale olma görevini üstlenirler. Okuyabilen ve yazabilen insanlar her toplum ve millet için gereklidir.

Sözün sonunu Atamız bağlasın :

“ Medeniyet öyle kuvvetli bir ışıktır ki ona bigâne olanları yakar mahveder...”

ATATÜRK'E MEKTUP

30.10.2017

Saygıdeğer Atatürk,

Aslında bu mektup sadece bir teşekkür ve minnet mektubu değil. Evet, belki bugün sahip olduğumuz her şeyde bir ATATÜRK adı var. Kendi yurdumuzda hür bir şekilde yaşamak, özgürce okula veya işe gidebilmek, istediğimiz gibi giyinebilmek hep senin sayende.

Peki Atatürk'üm, bize onca şey kazandırmışken, köklerinden kurumuş bir ağaca adeta yeniden can verircesine yurdumuzu yeşertmişken bizim sadece teşekkür etmemiz senin için yeterli miydi?

Senin millet için, vatan için yaptıklarını öğrenmeye ilkokulda başladım. İlmek ilmek işlendi sevgin her defasında yüreğime. Bugün sahip olduğumuz her şeyde SEN varsın. Bize böyle öğretildi hep. Öğretilenler bir yana, aklımın ucunda var olan bir soru var. Bizler için yaptığın bu kadar fedakarlığa karşı biz görevimizi yerine getirebiliyor muyuz? 23 Nisan'lar, 19 Mayıs'lar, 30 Ağustos'lar, 29 Ekim'ler, 10 Kasım'larla mı sınırlı sana görevler? Sen bizi gördüğün, hissettiğin, duyduğun zamanlarda "işte benim evlatlarım" diyebiliyor musun?

Bugün bu kelimeleri bile satıra dökerken, her kelimenin, noktanın, virgülün ucunda sen varken bu hak "Atam seni seviyoruz, unutmayacağız." Ya da "Seni yaşatacağız Atatürk'üm" gibi klasik laflarla ödenir mi?

İşte bunlar hep sormak isteyeceğim sorular olacak. Hep düşüncelerini, Türkiye Cumhuriyeti ile ilgili söyleyecek olduklarını merak edeceğim.

Yine klasik, düz sözler fakat ben senin ilkelerini öğrendim Atatürk'üm. Senin ilkelerin sayesinde bu mektubu, bu minnettarlığı yazabildim. Dile getirebildim ve bu ilkeleri de daima yaşatacağıma, senin sevgini ve yaptıklarını unutmayacağıma unutturmayacağıma bir TÜRK genci olarak söz veriyorum. Sana olan vazifeler sadece özel günlerden, bayramlardan ibaret olmayacak ATAM!

Meltem ÇITIR

10/B

Dön, bak, tat

Bir yaprak hışırtısı, bir yağmur sesi
Dostça bir dokunuş, biraz güler yüz
Ne bir kar tanesi ne de tomurcuktaki çiçek
Detaylar lazım bana , bolluk değil.
Gözlerini aç ve bak :Neler oluyor?
Mutluluk çok uzakta değil.
Bir çocuk gülümsüyor bak; başka bir dünya gözü ile
Dünyayı değiştirirsin bir kişinin sözü ile
Akrep yelkovanı kovalıyor bak; tik tak tik tak
Ay ışığı altında bir araya gelen yıldızlara bak; bir sen bir de onlar
Küçük yıldızlarla dolan gökyüzü gibi sen küçük mucizeler yarat
Onlar da seni.
Yeni limanlara yelken aç ve bak ; küçük mucizeler orada belki
Belki seni bekliyor sadece bir adım at.
Yok olmaz içindeki bu umut, bir adım, bir ses
Ufukta ki kırmızı çizgi belirdiğinde küçük mucizeler seni bekliyor olacak
Umutlarını koy bavuluna yola çık.
Hani mutluluk derler ya işte o detaylarda saklıdır
Ağını ören bir örümcek gibi kaplar her yeri
Şimdi yüzünü güneşe dön ve bak; mutluluğu tat.

HÜ HÜ KOMŞU KOMŞU

Çocukluğumuzda söylediğimiz bir tekerleme vardı: Hu hu komşu komşu! Oğlun geldi mi? Geldi. Ne getirdi? İnci boncuk... Şimdi komşular böyle seslenmiyorlar birbirine. Çünkü herkesin telefonu var. Telefonla iletişim kuruyorlar belli ki. "Komşu kahven var mı? Bir fincan kahve alabilir miyim?" ya da "Benim yıkadığım çamaşırlar bembeyaz olmuyor. Sen hangi deterjanı kullanıyorsun?" "WhatsApp'tan bir börek tarifi atsana bana." Esasen diğer evleri bilemem ama bizim evde böyle olmuyor. Bir limon için bile olsa annem beni markete gönderiyor. Neymiş? Komşuyu rahatsız etmeyelim. Market şuracıkta... Eee böyle olunca da komşunun yüzüne hasret kalırsınız tabii... Çocuğu komşuya göndermeyen ailelere buradan sesleniyorum... Hu hu bayram geldi mi? Geldi. Çocuğunuz bayram harçlığını kimden alacak? Tabii ki sizden... Biriktirmeye başlayın şimdiden.

Şaka bir yana komşularımız, iyi günümüze, kötü günümüze tanıklık eden, uzun yıllar yan yana yaşadığımız ailemizden sonra gelen yakınlarımızdır. Yakınımızdadır da yakınlar mıdır? Bu biraz size biraz da komşunuza bağlıdır ya da her ikinize... Komşu komşuya bir şekilde ihtiyaç duyar. İnsanlık hali... Her günümüz bir mi? İnsan, kötü günlerine de nasıl para birikimi yaparsa aynı zamanda komşu birikimi de yapmalıdır. Ben bu konuda çok şanslıyım. Huzurevi gibi bir apartmanda yaşıyoruz. Dedeler, nineler, teyzeler... Hâl böyle olunca ilgi odağı oluyorsunuz. Sarılıyorlar, öpüyorlar, para, çikolata, kraker veriyorlar.

Bu komşularımız içinde biri var ki benim için çok özel. Adı Selvin Teyze... Kendisi tam bir İstanbul hanımefendisi...Öyle kibar, öyle düşünceli ki...Ne zaman anahtarı unutup kapıda kalsam ona giderim. Bana meyve suyu, çay ikram eder, içeceklerin yanında lokumu, krakeri eksik etmez. Benim de keyfime diyecek olmaz. Güler yüzlü, tatlı dili insanın gönlünü okşar. Onun yanında kendimi değerli ve iyi hissederim. Yaşı yetmiş geçmesine rağmen birbirinden güzel börekler, yemekler, tatlılar yapar. Komşuda pişen abartmıyorum

her gün bize de düşüyor... Akşamüstü kapının çalınmasından anlıyoruz geleni. Birbirinden lezzetli yiyecekleri güler yüzüyle veren bu insanın emsali yok. Selvin Teyze, sevgisini sadece komşularıyla paylaşmaz, sokak kedileri de onun diğer dostlarıdır. Eşi Nevzat Amcayla her sabah kedilerin mamaları düzenli olarak verirler. Kediler de bu iyi insanları yalnız bırakmaz. Bacaklarına sürünür, markete, camiye giderken peşlerinden gider. Bu değerli komşularımızın yaydığı enerji bütün canlıları değiştiriyor. Çiçekleri bile...Baharda balkonlarında açan sardunyalar görülmeye değer güzelliğindedir.

Komşumuz Selvin Teyze... Gül kokulu lokumları, bayram tatlılarıyla, gülümseyen yüzüyle hatıralarımda yerini aldı bile. Her zaman çiçek kokan bu değerli insana en güzel hediye çiçektir. Ama hangi çiçek? Çiçek alırken zorlanırım. Ama o ne alırsam alayım goncalar açan çehresiyle karşılar verdiğim her hediye...Apartmanların soğuk duvarlarını ısıtan komşularımız yoksa ev almayın. Komşularınızın duyarsızlığından şikayetçiyse o evden kaçın. Hayatını güzellikler katacak güzel insanları arayın. Bulunca da sizden keyiflisi olmaz zaten. Seslenin artık birbirinize...

-Hû hû komşu komşu...

Gökçen Begüm SERDAR

9/B

KABULLENİLEMEYEN GERÇEKLER

Öğrencinin konuları anlayıp anlamadığını, dersi dinleyip dinlemediğini, yeteneğinin ve yatkınlığının olup olmadığını sınav kâğıdı isimli safsata mı belirler? Evet, bizler böyle bir belirlemenin yapılabileceği konusunda hiç düşünmeden, sesimizi çıkarmaya kalkışmadan uygulamaya giriyoruz. Burada kesinlikle ülkemizden veya başka herhangi bir ülkeden söz etmiyorum. Genel olarak, kabiliyet belirlemesini bu biçimde ortaya çıkarmaya çalışan uygulamalardan bahsediyorum.

Bizzat kendi neslimi kullanarak örneklendireyim: Bizler, sekizinci sınıfta gireceğimiz bir sınav için yetiştirildik. Yalnızca bir sınav için... Kabiliyetli olduğumuz, zekâmızı yönlendirebildiğimiz alanların neler olduğunu kimse sormadı bile. Dedim ya, sadece sınav... Şimdi ortaöğretime geldik. Derslere halen işkence gözüyle bakan bir nesiliz. Burada suç bizim değil. Tarafli veya önyargılı bir düşünce olmadığı, tarihin ortaya koyduğu gerçeklerle kesinleşmiştir. Öğrenciye eğitim vermek yerine, işkence den bir eğitim düzeninde, düzenden bahsedilmesi dahi komedidir. Böyle gülünç durumlar ortaya çıkarken bizler, hala hayatımızın tamamını biçimlendirecek sınav için baskı altında tutulmaya, tehdit altında boğulmaya devam ediyoruz. Biz sözelciler, tam gaz matematiksel işlemlere doğru yol alıyoruz. Memnun muyuz? Sanmıyorum! Siz sayısalcılar, bütünüyle vakit kaybı olarak gördüğünüz nazım biçimlerini ezberlemeye devam ediyorsunuz. Evet, haklısınız. Sizler, bu dünyaya sayısal zekâ ve kabiliyet anlamında hizmet vereceksiniz. Fakat uğraşmaya zorlandığınız vaziyete bakın. Memnun musunuz? Sanmıyorum!

Özellikle sözelcinin hali harap. Bunu sözelci olduğum için söylediğimi düşünebilirsiniz. Doğruluk payı vardır. Asıl konumuza dönelim, evet, sözelciye kaldırım mühendisliğinden başka öneri yoktur. Peki, soruyorum: Sözelci yazmasaydı, isim aramasaydı, matematik sorusunu nasıl soracaktınız? Felsefe yapmasaydı, edebiyata dalmasaydı kim düşünecekti? Ya da olaya diğer bakış açısıyla yaklaşalım. Matematik diye bir dil tanınmasaydı doğanın gerçekleri nasıl ortaya çıkacaktı? Peki, bizler imdi ne yapalım? En iyisi sözelciye doğrusal fonksiyonu, geometriyi; sayısalcıya da mecâz-ı mürseli verelim.

Uğraşınlar. Sonra bu çocukları toplayıp günlerinin üçte birini dersle dolduralım. Bir de olabildiğince kısıtlayalım. Sınavları üst üste koyalım. Çocuk, Biyoloji çalışırken, bir yandan da Fizik gelsin. Kantinde fiyatları iyice arttıralım. Nasıl olsa öğrencide para bol, kantinci zor geçiniyor. Okulu yetmezmiş gibi ev ödevi de verelim. Kitap okumak, vakit geçirmek içindir. Okumasa da olur.

"Senden çöpçü bile olmaz gerizekalı! Meslek lisesine git!"

"Zaten Einstein, bir yaşında okumayı sökmemiş miydi?"

"Ooo, senin Matematik çok iyi! Hadi Boğaziçi falan tutar!"

"Sınavdan da tek o 90 almış. Bu çocuk adam olacak!"

"Benim çocuk 30 almış, boş gezenin boş kalfası olacak."

"Benim çocuk 20 almış, onu da olamaz."

Tamam, meydana böyle düşünen harikulade zihniyetlere bırakıp ironiden vazgeçiyorum. Rahatsız olmasınlar...

AYAKTA ÖLMEK

Sonbaharın son günleri... Yağmur doğayı temizlerken, turuncunun her tonu yeşil ile uyum içerisinde. Aynı sokakta iki küçük ev var karşılıklı duran. İkisinde de çocukluğunu, gençliğini, hayatını aynı evlerde geçirmiş iki ihtiyar kadın yaşıyor. Sağdaki evden yüzünde gülümsemeyle çıkıyor biri. Havayı ciğerlerine derin derin çekiyor. Yüzünde yılların izi var ancak duruşu herkesi kışkandıracak cinsten.

İnsanın içini ferahlatan yemyeşil bahçesindeki yer ocağında ekmeği pişerken çayını koyuyor masaya. Eğilip çiçeğiyle konuşuyor. Örgüsünü eline alıp gözünü bahçe kapısına dikeyyor. Az sonra neşe içinde köyün çocukları geliyor. Bahçesinden kopardığı domateslerini sıcacık ekmeğine katık yapıp yediriyor onlara. Ekmeğin, çayın, fesleğenin kokusunu çok uzaklardan bile alıyor insan.

Diğer evin kapısı açılıyor. İçeriden iki büküm olmuş ihtiyar bir kadın çıkıyor. Karşıdan gelen çocuk seslerinden rahatsız, gözlerini kısıyor ve elindeki çöp poşetini bakımsız bahçesindeki diğer çöplerin arasına atıyor. Bikkın bir ifade ile zar zor perdeleri hiç açılmayan karanlık evine geri dönüyor. Karşılıklı iki ev, evlerden biri yaşıyor, biri ölü sanki...

Biraz zaman geçip çocuklar evlerine yollanınca sağ evdeki ihtiyar köyün dışındaki ağaçlığa doğru yürüyor. Büyük bir meşe ağacının dibine oturup soluklanırken kitabını çıkarıyor. Hala öğrenmesi gereken ne çok şey olduğunu görüp şaşırıyor her satırda. Havanın kararmaya başlamasıyla yavaşça doğruluyor yerinden, biraz palamut topluyor. Yarın gidip köyün diğer tarafındaki boş arsaya gömecek de. Büyüyüp ağaç olacağını göremeyecek olması önemli değil. O olmasa da devam edecek hayat. Bahçesinde oynayan çocuklar gölgesinde oturacak o ağacın. Elllerinde kitaplarıyla, öğrenecekler, vasiyeti var.

Palamut ağacı ile yaşlı kadın birbirlerine çok benziyorlar aslında. Palamut ağacı kurumaya başlamış olmasına rağmen çevresine fayda sağlamaya, palamut vermeye ve yaşlı kadın gibi dimdik ayakta durmaya devam ediyor. Ve yaşlı kadının, çevresindekileri yaşama sevinci ile doldurduğu gibi, palamut ağacı da yaşlı kadına huzur veriyor.

İnsan dediğin böyle olmalı işte; içten içe çürüse de ağaç gibi, gölgesiyle, yaprağıyla, rengiyle “hayat devam ediyor!” demeli. Her gün yeni bir umutla uyanınca anlamı olur alınan her nefesin. Sadece evine değil, gözlerine de perde inmiş olanlar için, yaşarken ölmek kaçınılmazdır.

AH, ÇOK GÜZELDİNİZ!..

Saat üçü gösterirdi, çürük meyvelerin kokusu caddeyi sarardı, topuklularınızla ezerdiniz çilekleri, pembelik size yeniden bulaşırdı.

Nereden, kimin günah akşamından geldiğinizi hep merak ederdim. Üçün karanlığında peruğunuzdan dökülen sarı saç tellerinizi bir ben görürdüm, her gece o caddeye güneşi doğururdunuz.

Siyah, dantel detaylı elbisenizden zayıf bacaklarınızın arasından akan terler süzülürdü, üşürdünüz, duyardım diken tüylerinizi. Gözyaşlarınız sizi ısıtırken benim içimi parçalardı.

Bu şehir kimsesizdir, bayat ekmek kokuları sokak lambalarının altından geçen insanların üstüne siner, ışığın altında titreyen elleriyle çaldıkları ekmekleri bölüşür çocuklar, yaşlarıyla oraya dünyaya duydukları kırıncılığı usulca bırakırlar. Yine de umut üçü gösterdiği vakit bulutlardan güzel beyaz ellerinizden tutup, parmak uçlarınızın soğukluğunda gökkuşağını kırmak, sizi o sokak lambasının altında öpmek isterdim, hep benim imkansızımydın.

Sizi dünyanın nasıl incittiğini hep kan bürümüş gözlerinizde yakalardım, sigara dumanını yüzünüzde hissettiğiniz vakit doğan gamzenize bir güz çiçeği ilişirmeyi düşlerdim, kalbimi bulduğum karanlığın içinde sizi çizmek isterdim, ellerimle her noktanızı ezberlemek..

Sabahın ilk vişne suyu dudaklarınızda kalırdı, o kırmızılığı bir saniyeliğine kendime bulaştırmak isterdim.

Topuğunuz kırılmıştı bir zaman, sanki tüm kuşlar omuzlarınızdan uçup gitmişler gibi hissettiniz, ayakkabılarınızı elinize alıp çıplaklığınız acıyarak yaşlarınızın yol gösterdiği evinize yürümeye devam ettiniz.- bitmek bilmeyen adımlarınızın bir eve ulaştığını umardım.- O gece bir köprüde son bulacağınızı nereden bilebilirdim?

Ah, beni hiç görmediniz!

Kedilerin çığlıklarını duyar gibiydim, göğün renklerine bu akşam yeniden kan bulaşmıştı.

Kalbinizde dönen bu plağın en son hangi şarkıda takılı kaldığını, en sevdiğiniz isyan döken şiiri, ağladığınızda yüzünüzde beliren izlerle kulağınıza bir çiçek bırakmış olsaydım, o gri köprüyü, o boğazı haritadan silebilseydim, son nefesinizle yaşamaya devam edebilir, mucizeye bu sefer dokunabilir miydim, hep merak ettim.

Size bir türlü konduramadıkları o adı, ruhunuza emanet ettiniz mi? Ardınızda bıraktığınız tek şey omuzlarınıza kadar düşen küpeleriniz miydi, dolunayı çeyrek geçiyordu, sahi bu şehrin gri kaldırımlarına attığınız adımlarınız kalbinizden bir hiç miydi? Ah, çok güzeldiniz!

Bedeninde her saniye Tanrı'nın hayal kırıklığını hisseden ruhlara

EDEP YÂ HÛ

Ahlâkın dilinden anlamaz hayâsız
Bir çift söze kaptırır kendini
Nefsine hakim olamayınca
Edebini bilmez olur dil

Göz görmez karanlıkta
Korku dolar insan
Güneşi olmayan
Edinir kendine fitil

Aşk, ateşiyle yandıkça büyür
Dolar taşar gözler
Aşk ateşiyle yanar, kavrulur gönüller
İçi içine sığmaz hayâlin

Kaybolur içinde döner durur Mecnûn
Kendini bilmez olur hayâsız
Kendini bilmeyen ki ilmini bilmez
İlmi unuttukça unutulur edepler

Aybüke ÇAKMAK

10/B

İÇİMİZDEKİ İNSAN

"Evimi bir hiçliğin üstüne kurdum, bu yüzden bütün dünya benimdir."

Goethe

Hiç evren kaç bucak düşündünüz mü, evrende kaç milyon insan yaşıyor, bu insanların ne kadarı bu hayattan zevk alıyor ya da almıyor hiç düşündünüz mü?

Ben bu sorulara cevap olarak koskoca dünyanın sadece bir insana yetebileceğini düşünüyorum. Bir insan "Benim dünyam" diye sahip olabilir bu koca dünyaya. Yüzeysel olarak düşünürsek dünyada yaşayan yedi milyar iki yüz seksen beş milyon insandan biri olarak bir insan nasıl dünyaya sahip olabiliyor öyle değil mi? Ama o insanda yedi milyar iki yüz seksen beş milyon insanda var olmayan bir özellik vardır belki de: HİÇLİK.

Biz insanlar dünyaya geldiğimizde sadece göbek kordonumuz vardı bize ait. O da bir süre sonra kesilip atılıyor zaten. Yani annemizin doğallıyla, sadece biz olarak geldik. Benliğimizde bir hiçlik, kalplerimizde masumluk ve gözlerimizde de "Sadece annemi verin bana" diyen bakışlar vardı. Peki şimdi? Şimdi o duygularından arınmış insanlarla dolu bu dünya. Zengin duyguları yok olmuş ve sürekli hiçlik yerine "Varlık da varlık!" diyen bakışlar var her yerde. Ve insanlar daha çok varlık kazandıkça zevk alıyorlar bu hayattan adeta. Ama zevk aldıklarını sanıyorlar. Acaba bu dünyanın sonunun nasıl olacağını düşünür bu insanlar? En varlıklı olan cennete mi gidecek acaba düşüncelerinde?

Aksine hiçbir şeyi olmayan, sadece evini hiçliğin üzerine kuramlar kazanacak bu dünyada. Doğduğumuz gibi hiç olarak terk edeceğiz bu dünyayı. Geldiğimiz gibi gideceğiz. Yani bu duruma paranın, malın, mülkün hiçbirinin bir yararı olmayacak. Dünyada, yaşarken bile olmuyor ki yararı. Bir yerden alıp tekrar dünyada bir yere veriyoruz sonuçta. Bizim sandığımız bu varlıkları "dünya malı" diye bırakacağız bu dünyada. Eğer böyle olarsa ne gerek var elde ettiğin şeyin daha fazlasını elde etmeye? Ne gerek bir şeyler benim olacak diye bütün güzel duygulardan arınmaya, sadece hırs peşinde koşmaya? Ne gerek var hırslarımız için sevdiklerimizi kaybetmemize, onları kendi ellerimizle uçurumdan atmamıza? Ne gerek var? Ne gerek var bunu hala anlayamadım. İnsanlar keşke sadece varlık peşinde koşsa. Olay bununla da kalmıyor. Varlık peşinde koşarken bütün iyi duygularımızı yitiriyoruz. Arkadaşlarımızı, ailemizi, sevdiklerimizi hepsini geride bırakıyoruz bir yarışta gibi. Sırf gösteriş olsun diye bile varlıklı olmak istiyoruz. Ama insanlar gösteriş yaparak şereflendirileceğine, sadece hiçliği elde etti diye şerefli gösterilse keşke. Ama keşkelerde kalıyor bütün sözlerimiz ...

İnsanlar sadece ihtiyacı olduğu kadar varlık sahibi olsa ve herkes bilinçli birey olup şu anki durumumuzu anlayabilse ... Ne yazık ki bütün insanlığı "var olma" hırsı bürümüş durumda. Keşke "var olma" yerine "hiç" olsa insan. Dünyada nicelik değerler önemli olmasa, mal, mülk hepsi tarihe karışsa eminim dünyamız bu sıkletten kurtulmuş olacak...

"İNŞALLAH" diyerek diyerek sözümü bitirmek istiyorum. İnşallah herkes -bari kendisine acımayıp- koca, yaşlı dünyamıza acır ve inşallah o hayırlı günler bir gün tüm insanların kalbine masumluk getirir..."

Meltem ÇITIR

ÇİZGİLERLE MUĞLA

Ve Mehmet Erbil

Mehmet Erbil 1948 yılında Adıyaman'da doğdu. Resim eğitimi, Gazi Eğitim Enstitüsü Resim-İş Bölümünde 1970 yılında tamamladı. 1981 yılında görevli bulunduğu Ankara Hasanoğlu Atatürk Öğretmen Lisesi'nde açılan Atatürk Müzesi'nin açılışına üç yıllık bir çalışma ile katkıda bulundu. Birleşmiş Ressamlar ve Heykeltıraşlar Derneği üyesi olan sanatçı, 1995-2002 yılları arasında Gazi Üniversitesi Güzel Sanatlar eğitimi Resim Ana Sanat Dalında Fotoğraf ve Temel Grafik Eğitimi dersleri verdi. 1994 yılında Yüksek Lisansını tamamlayan Erbil, 1981 yılından beri 13 kişisel sergi açtı ve çok sayıda karma sergiye katıldı.

5 Ekim 2017'de Edebiyat Öğretmenimiz İsmail ZORBA'nın anlattıkları doğrultusunda değerli sanatçı Mehmet Erbil'in hem birbirinden güzel eserlerini incelemek hem de onunla bir sohbet etmek için sergisini ziyaret etmeye karar verdik. Bizi sımsıcak bir gülümsemeyle karşıladı. Önceden hazırladığımız sorularla bir röportaj yaptık ve bu deneyimimizi sizlerle paylaşmak istedik. O zaman lafı uzatmadan büyük bir keyifle yaptığımız röportaja geçiyor ve sizleri bu güzel sohbetle baş başa bırakıyoruz.

Öncelikle sergideki gördüğümüz resimlerinizin hepsinin karakalem çalışması olduğunu fark ettik fakat bir istisna var ki Mustafa Kemal Atatürk'ün resmi tek renk değil. Bunun özel bir nedeni var mıdır?

Tarihine bakarsanız o 1981'de yapılmış bir tablo, Atatürk'ün 100. doğum gününde yaptım. Muğla'da Atatürk çizgisi ön planda olduğu için bu tabloyu buraya getirip sergileme gereği duydum. Dikkat ederseniz çizgisel bir yaklaşım, o her çizgiyi Atatürk'ün bir ışığı olarak yorumladım. Yani ışık demeti olan Atatürk bizim için böyle yorumlandı, çok da beğeniliyor. Beğenildiği için mutluyum, hatta 1981 yılında

yaşlı bir amca dolaşıyordu, baktım gözleri nemlendi. "Neden gözleriniz doldu?" dedim. Dedi ki "Ben çocukluğumda Atatürk'ü gördüm, sizin resimleriniz ona en çok benzeyendi." Çok mutlu oldum tabii. Atatürk'ü görmüş birinin resimleri ona benzetmesi benim için bir gurur ve bunu hiç unutmuyorum. 1981'den bu yana 36 yıl oldu ve 36 yıldır bu söz aklımdan çıkmıyor. O gözlerindeki ileriye bakış, onun saçtığı umut ışığı bizleri hala coşkulandırıyor. Bu nedenle çok seviyorum ve Muğlalılarla paylaştım.

Peki ya neden Muğla?

Eğer özgeçmişimi okuduysanız Muğla'yla bir ilişkim yok, zaman zaman geliyorum. Geldikçe dostlar edindim ve o dostlar beni çeşitli mekânlara yönlendirdi, çok hoşuma gitti. İlk oturduğum yer Yağcılar Hanı. Rahmetli Ünal Türkeş'in bulunduğu kesim hemen ilerisinde. Daha sonra da Arasta'ya geçtim.

Muğla evlerini çizmenizin belirli bir sebebi var mıydı?

Muğla evlerini çocukluğumda yaşadığım çıkmalı Adıyaman evlerine benzetiyorum. Bu ahşap yapılar beni çocukluğuma döndürdü. Her gelişimde gezerek izlenimler edindim. Zaman zaman da fotoğraflar çektim. Ve onlardan yararlanarak bu sergiyi oluşturdum. Çizgilerde oldukça iddialıyım diyebilirim. Çünkü bana özgü biraz da eleştirel bir yaklaşım var burada.

Neden tablolarınız çizgisel yapıda?

Muğla'ya baktığımızda genel resimler yağlı boya ve sulu boya üzerine dayalı. Biraz daha farklı bir şey yapmak istedim. Sonuçta Muğla'ya zaten bildikleri şeylerle gelirsem bir anlamı kalmazdı. Bazı eserlerimde o evlerin taş yapısı zamanla bozulduğu için dokusunu çizmekte zorlandım. Eğer olmasaydı çok daha rahat yapacaktım. Asfalt veya beton bu dokuya gitmez. Ben orada çizgisel bir yapıyla çizdim fakat bakanların çoğu "Ben oradaki dokuyu hissedebiliyorum." diyor. Eğer sizlere tablodakilerin varlığını çizgilerle hissettirebiliyorsak amacımıza yavaş yavaş ulaşıyoruz demektir.

Amaca ne zaman ulaşacağınızı düşünüyorsunuz?

Tam ulaştık diyemeyiz çünkü ulaştık dersek nokta koyarız, çalışan insan hiçbir zaman nokta koymaz.

Ünal Türkeş Kimdir?

Gazeteci araştırmacı-yazar, siyaset adamı (D.1942, Turgutreis/Bodrum/Muğla – Ö. 30 Eylül 2017, Muğla) İstanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi ile aynı üniversitenin Basın Yayın Yüksek Okulunda okudu. İstanbul'da Yeni Gazete 'de çalıştı. Muğla'ya dönerek 1973-1983 yılları arasında Ak-Tur'da çalıştı.

1984' te Muğla Devrim gazetesinde ortak oldu ve sahipliğini üstlendi. Muğla Atatürkçü Düşünce Derneği Kurucu başkanlığını yaptı. Türk Hava Kurumu Muğla Şubesi başkanlığında ve Genel Yönetim Kurulu üyeliğinde bulundu. Muğla Gazeteciler Cemiyetinin kuruluşunda genel sekreterlik görevini üstlendi. Türkiye Gazeteciler Federasyonu Onur Kurulu başkanlığı seçildi.

Üç dönem Muğla İl Genel Meclisinde çalıştı. Üç dönem CHP Merkez İlçe başkanlığı ve Muğla İl Yılığının hazırlanmasına katkıda bulundu. Muğla Devrim gazetesi sahibi araştırmacı-yazar ve siyaset adamı Ünal Türkeş, 30 Eylül 2017 günü tedavi için bulunduğu özel bir hastanede yaşamını yitirdi.

Umutcan AKYOL– Sevgi ŞANLI- Armağan TÜRLÜ
Göktağ KARACA- Bestegül USLU*

***Muğla Anadolu Lisesi Genç Kalem Kulübü Araştırma Ekibi /**
10-B Sınıfı Öğrencileri

"Anadolu'nun kırsal peyzajını, doğa ve yaşam koşullarını yansıtabilecek şiirsel gerçekçi bir çizgide ele aldığı resimleri, etkilerin uzağında saf bir doğa yorumunun ürünleridir."

Demiş **Kaya Özsegin**, biz de kendi kalemimizden birkaç öznel yazı yazdık değerli sanatçı Mehmet Erbil hakkında.

Sevgi Şanlı: "Sanatçı kişiliği" olarak adlandırdığımız kelimeyi elbet ki duymuşsunuzdur. İşte Mehmet Erbil tam olarak bu sığara sahip bir insan. Gerek duruşu, gerekse olaylara karşı yaklaşımıyla, düşünceleriyle... Yalandan uzak, gerçek ve karşılıksız huzur veren yaklaşımlarıyla çizdiği ve yorumladığı hissedebiliyorsunuz.

Göktağ Karaca: Kalemin tuval ile dans edişiyile ve estetiksel vuruşlarıyla oluşan etkileyici resimlerin yansıttığı duygular çok gerçekçi ve aynı zamanda da ressamın yüreğinin sıcaklığını hissettiriyor.

Armağan Türkü: Sanatçının görüş kabiliyeti çok yüksek. Bu da onun eserlerine vermek istediği duyguyu tamamen yansıtabilmesinde rol oynuyor. Öyle ki beton döşenmiş kaldırımların o sert dokusunu çizgileriyle harika bir şekilde gösterebiliyor. Ona göre sanatçı eleştirisini, yorumunu geleceğe bırakacağı bazı şeyleri de hissettirmeli.

Sanatçı sergi açılışından bir gün önce yaşamını yitiren Ünal Türkeş için çok üzgündü. Bunun için onu yaptığı resime yasını anlatan siyah bir kurdele ekledi.

YAŞAM DEĞERİMİZ

Hayatımızın her dakikası birer değerdir. Acı ,tatlı olaylar bizleri bir şekilde etkiler. Mutlu olduğumuz dakikalar insanlarla paylaşmak isteriz. Hüzün dolu anlarımızda yalnız kalmak isteriz. Ruh halimize göre davranırız.

Parkta bir banka oturursun bazen. Düşünür sorgularsın hayatı. Yaptıklarını, yapacaklarını, yanlışlarını, doğrularını, tek tek seçersin. Bazen de yaptıklarından dolayı acı çeker pişmanlık duyarsın. Korkarsın içten içten. Üşürsün. Gözlerinden inen her damla yaşın bir ifadesi vardır senin için.

Yaz gelince yazlığımıza gideriz. Bahçemizde koşuşturan kedi ve köpekleri izlerim. Onların oyunlarına katılır, keyifli vakitler geçiririm. Annem sofrayı kurana kadar ağacın altında oturur gün batımını izlerim. Yemekte annemin nefis yemeklerini yer sofrayı toplardık. Akşamları belli bir zamana kadar tek kalırım hep. Balkona çıkar evimizin alt tarafında olan pınara bakarım. Sesi insana bir melodi gibi gelir, ruhu dinlendirir. Hayatın acı, tatlı olaylarını o suyun sesiyle unuturum. Bazen de başına gider bir taşa oturur uzun düşünürüm. Hayat bize neler sunuyor acaba diye sorarım kendime, nelerin değerini biliyoruz?

Mutlu olduğumuz anlar da olur elbet. Arkadaşlarımızla otururuz bir fincan kahve yanında küçük çikolata bir de bunlara sohbet de eşlik eder ,keyfimizi kimse bozamaz. Arkadaşlarla paylaştığımız her şey bizi biraz daha hafifletir. Sohbetin değerini o zaman anlarız. Onlardan öneriler alırız. İnsani değerlerimizi kuvvetlendiririz. Bazen de mutluluğumuzu kitaplarla ya da beyaz yapraklarla paylaşıyoruz. Onlara da aktarıyoruz sevincimizi bizi dinlerler sessizlikleriyle.

Hayatın bize sunduklarını şekillendirmek bizim elimizde. O verilenleri biz alır kullanır, kendi hayatımıza sunarız .Değerlerimizi biz oluştururuz. İyi, güzeli biz seçeriz. Buna göre geçiririz diğer günlerimizi. O geçirdiğimiz günleri birer değer olarak görelim ve kıymetini bilelim.

GÜLAYŞE İREM KURT

11-B

ÖLÜMÜN KAYBETTİRDİKLERİ

"Sen niye böylesin oğlum? Niye bu kadar isyankarsın?" Annem yine her zamanki yakınmalarıyla beni bezdirmeye devam ediyordu. Artık onun bu lafları arka fonda çalan bir şarkı gibi geliyordu bana. Bir etki etmiyor, sadece beynime girmekle kalıyorlardı. Her seferinde sormak istemişimdir anneme, "Niye böyle olmayayım? Mutlu olmak için bir sebebim mi var?" diye. Ama bir türlü çıkmıyor ağzımdan kelimeler. Çünkü bilirim lafın yine dönüp dolaşıp "Ümidini yitirme!" ye geleceğini. Neyin ümidinden bahsediyor anlamıyorum. Vücudumda hızla yayılan, hangi ilacı alırsam alayım geçmeyen ve cildime büyük ölçüde zarar veren bu melun hastalık varken ben niye ümit edeyim ki? Bütün o motive edici laflar, sahte gülüşler... Hepsi palavra. Tek bir gerçek var; ÖLÜM! Her insan elbet tadacaktır ölümü. Ancak hissedebiliyorum. Benim sonum çok yakın. Buna rağmen Polyanna gibi dolaşmamı bekliyorlar ortalıkta. Ne ilginç beyinler!

Bugün günlerden cumartesi. Bilin bakalım ne oldu? Benim her zaman yakınıp duran annem, bugün yüzünde güller açarak elinde bir kemanla geldi eve. Şaşırmadım değil doğrusu. Sebebini sorduğumda aldığım cevap benim için ölüm gibi bir şeydi. "Oğlum bugün bir keman hocasıyla anlaştım. Sana haftada bir ders verecek." Bu da neydi şimdi? Ölümümü şarkı, türkü ile mi karşılamamı bekliyorlar? Allah'ım insanlar iyice delirmeye başladı! Ne diyebilirim ki? Kaderime mahkum, baktım suratına öylece. Küçük bir çocuk gibi. İlk ders bugün yarım saat sonraymış. Beklemeye başladım. Nerden bilebilirdim ki kapıdan bir meleğin gireceğini? Adı Aysel'miş. Gencecik, cennet yüzlü bir kız. Girer girmez kalbimin ritmi değişti. Yüzüm gülmüyordu ancak gözlerim kahkaha atıyor olabiliirdi. Kız anlamış olacak kızarmış yanaklarını kasarak bir tebessüm ediverdi bana. Biliyordum, o da benden hoşlanmıştı. Sonra bir anda dank etti kafama bir şey. Gözlerim kaydı, yüzüm düştü. Ben ne yapıyordum? "Alper!" dedim. "Kendine gel. Sen öleceksin. Ne sevdası, ne aşkı, ne duygusu? Kendinle beraber bu kızcağızı da mı öldürmek istiyorsun?" Bunları düşünüp kendimi engelleyerek kaç saat geçti bilmem. Ders bitti. Annemle biraz konuştular. Sonra evden ayrıldı. Bir dahaki dersi ne kadar inkar etsem de, daha doğrusu etmeye çalışsam da iple çektim. Sonunda cumartesi gelip çatmıştı. Biraz zaman geçti. Annem Aysel'e hastalığımı anlatmış. Anlayabiliyordum. Ancak ilginç bir şekilde gözlerinde en ufak bir acıma duygusu göremiyordum. Aksine bana umut dolu gözlerle bakıyordu. Ah ne güzeldi o gözler! Günler, haftalar geçti. Kaç ders geçti bilmem. Aysel de bana aşık olmuştu. Biliyordum. Ama ben hep uzak durdum. Gözlerime baktıysa gözlerimi kaçırdım. Bir şey dediyse hep tersledim. Benden uzak dursun istiyordum. Ben öldüğümde o da benle beraber ruhunu kaybetmesin diye. Evet, hasta olduğumu biliyordu. Ancak o benim yaşamıma ayak uyduramazdı. O narindi. Her gece yatağımdan nefes alamayarak uyanıyordum ben. O değil bunu yaşamak, hayalini dahi edebilir miydi?

O güzelim, o küçük burnundan hava girmedığı gerçeğiyle geceleri yatağına yatmayı nasıl hayal edecekti ki? Veya kendinden geçtim. Her geçen gün çirkinleşen, her geçen gün bu gerçeği görerek içi daha fazla öfkeyle bürünen, o “ilk başta” sevdiği adamla uyuyup, onun yataktan nefes alamayarak kalkmasına ne demeli? Bu onu kahretmez miydi? Geceleri sevgilisinin, kalbinin tek sahibinin ölme riskiyle yastığa baş koymak ne kadar güzel bir hayat olabilirdi ki? Bu yüzden hep kendimden uzaklaştırmaya çalıştım onu. Bir insanın girebileceği en kötü şekillere girdim. Ancak nafile. Benim ilk ve son sevdiğim, Aysel, benden uzaklaşmak yerine bana daha çok bağlanıyordu sanki. Bu beni kahrediyordu. Dayanamadım. Sonunda tüm cesaretimi toplayıp sahile çağırdım onu martı sesleri sayesinde ayrılırken hıçkırıklarımın duyulmayacağını umarak. Kabul etti. Buluştuk. Anlatmaya başladım. Ona beni sevdiğini anladığımı ancak benim ona göre olmadığını söyledim. “Yakındır, hissediyorum.” dedim. “Öleceğim.” O anda yaşlar akmaya başladı o pürüzsüz, o beyaz teninden. İçim cız etti ama aldırış etmeden devam ettim. “Sen ve ben hiçbir zaman ‘biz’ olamayız.” Konuştum ve konuştum. Kız ağlamaklı tek kelime çıktı ağzından. “Yanılıyorsun.” Acizliğimden, gemileri koyvereceğimden mi korktum bilmiyorum çattım kaşlarımı birden. “Aysel git başımdan ben sana göre değilim!” dedim. Sesimi yükseltmeyi amaçlamamıştım aslında. Nerden bilebilirdim ki bu sayede ikna edebileceğimi onu? Çok darılmış, çok gücenmiş, ağlıyordu. Hem de bu sefer daha çok ağlıyordu. Oluk oluk yaşlar akıyordu gözlerinden. İşte bu sefer oldu dedim. Hicbir şey demeden bana yalvarırmışçasına son bir bakış atarak arkasını dönüp koşmaya başladı. Kendimi tutamadım. Koyverdim ben de yaşlarımı. Küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Yanımdan geçenler bana garip garip bakıyorlardı. Aldırış etmedim. O zaman anlamıştım asıl ölüm sebebinin hastalık olmadığını. Meğer sevdiceğinin gidişini izlemek de ölüm sebepleri arasına girermiş. Belki fiziksel olarak değil ama hissedebiliyordum. Ruhum ölmüştü artık. Bir daha geri dönüşü yoktu bunun. İlk ve son aşkımanın köşe başından dönüşünü izlerken ona söylediğim son sözleri düşündüm. Böyle bitmemeliydi. Kendi kafamdan yeni bir son hazırladım o konuşmaya. Sonra düşündüklerimi dile aktardım. Son cümlem fısıldayarak çıkmıştı ağzımdan. “Aysel git başımdan seni seviyorum.”

KÜÇÜK MUCİZELER

Simge Çelen 10\Ç

Mucize... Neydi sizce? Belli bir tanıma sığar mı bu kelime? Ne kadar derin olabilir ki? O zaman şöyle düşünelim. Şimdi bir yazar olduğunuzu hayal edin. İlk kitabınızı çıkaracaksınız. O heyecanı hissedebiliyor musunuz? İşte mucize, ilk kitabını çıkarmak üzere olan bir yazarın emeğinde, heyecanında saklıdır.

Geçmişe gidelim biraz. Çocukluğunuzu düşünün. Yedi yaşlarındasınız. Okula yeni başlayacağınız zamanlar... Hem buruk bir hüznün var hem de tatlı bir heyecan. İşte mucize, çekinmesine rağmen yine de okula gitmek isteyen bir çocuğun kalbinde saklı.

Biraz daha iniyoruz derinlere. Babanız tutuyor elinizden, sizi sinemaya götürecek. O anki heyecanınızı hatırlıyor musunuz? Film aklınızdan geçmiş miydi acaba o saniyelik zaman diliminde. O salona ilk kez gireceksiniz, hayatınızda bir ilk daha yaşayacaksınız. Filmin konusu önemli midir ki...

Ve evet... o küçük çocuğun babasına tüm kalbiyle ettiği teşekkürde saklıdır mucize.

Bir kitap okuduğunuzu düşünün. Aklınızda sürekli bir soru: Acaba sonu nasıl bitecek? Geride bıraktığınız her sayfada merakınız, haliyle okuma hevesiniz artıyor. Ama bir yandan da istemiyorsunuz. O kadar sevdiniz ki o kitabı, bitsin istemiyorsunuz. İşte mucize, bir insanın son bulacağını bildiği bir şeyin aynı zamanda keyfini çıkarmasıdır. Tıpkı hayat gibi...

Şimdi bir kitap alın elinize. Son bulacağını bile bile doyasıya okuyun. Ya da tutun bir çocuğun elinden, sinemaya götürün onu. Mucizelere inanmak için onu bizzat yaşamamız gerekmez, bazen yaşatmak yeterlidir. O küçük çocuğun yüzüne baktığınızı hayal edin. O sevinci hissedin içinizde. Çünkü mucize öyle bir şeydir ki bir bakışa bile sığar.

Bu hayatta ne olursa olsun, başınıza ne gelirse gelsin mucizelere inanmaktan vazgeçmeyin. Ve unutmayı. Mucize her zaman sizin ayağınıza gelmez. Küçük mucizeleri yaratmayı bilmelisiniz. Başınızı kaldırın şimdi. Okuduğunuz kitabın yazarının sizi selamladığını hissedeceksiniz. Hatta yeterince derine dalarsanız sinemaya götürdüğünüz o küçük çocuğun size gülümsediğini bile görebilirsiniz.

SEN, SANKİ BEN

Gözyaşlarının aktığı yerde gökkuşakları doğuyor gül/güzelim. Bedenini sevmediğin yerde yağmurlar başlıyor. Ruhunu sevmediğin yerde ölümler... Ama benim seni sevdiğim yerde yağmurlardan sonra güneşler doğuyor. İçim küçük bir ev adeta sense o eve penceredeki küçücük boşluktan sızan ışık hüzmesi. Sen sanki bir kelebek, ben seni izleyen deniz. Sen... sen, sanki ben...

O küçücük kalbin bedenini de çirpınmaya başladığında sen bilmezdin beni, ben evdeki o eski kanepesi. Sen ilk adımlarını atmaya başladığında bilmezdin beni, ben senin sürekli fırlatıp attığın o çirkin oyuncak... Sen hiç bilmedin beni, benim seni bilmediğim gibi. Ağlardın hep, saçlarını çekiştirir ağlardın, üzülürdüm saçlarına; o güzelim kara saçlarına. Yıllar boyu dokunamadığım o ipek saçlarına...

Sen büyüdün balım. Çok büyüdün, artık yolda gördüğün kedileri sevmez oldun. Acelem var deyip su bile vermez oldun bana, ben bahçedeki küçük ıhlamur. Eskiden izlerdim seni saatlerce, o kömür gözlerini hiç ayırmazdın benden, inan o günler mih gibi aklımda; ben o eski tüplü televizyon...

Ay yüzün o kadar güzeldi ki bir tanem. Sevesim gelirdi seni, ama hep gizlerdim sevgimi, ben baban. Gülüşlerin o kadar güzeldi ki bir tanem, gözlerinden akınca bir damla yaş lanetlerler ederdim. Günahkardım ben, sana olan her hasretimde bir kadeh kaldırırdım. Kucağıma atladığında ciğerlerime dolan cennet kokun, hala sızlatır burnumun direğini... ama sarıl desen bir adım dahi atamam sana bir tanem, affet beni...

Büyüdün ellerimde, büyüdükçe sevmedin kendini. Küstün hep, kapıda yakalardım seni ağlarken, yüzün kıpkırmızı, gözlerin şiş... Ses edemedim sana gül/güzelim. Sen yalnızım dediğin her an yanıdaydım, ben pencerenden sarkmış güllerin...

Tanrı ruhlara bedenlerini vermiş, yanına daha çabuk dönsünler diye. Sen aldanma sakın küçüğüm. Sev kendini. Güzelliğin karşısında boyun eğ gökyüzü. Senin güzelliğin karşısında durmaz gözlerimde yaşlar. Sen hayatımdaki en müstesna şey, sen bensin.

Çocuk gözyaşlarından öperim...

Yasemin Karaca

10-C / 186

Muğla Anadolu Lisesi

OLMAK

*Kelimelerinde nefesim
Hayat bulmuş
Bir kitap olmak istiyorum
Her sayfasına dokunulmuş.*

*Gözleri susmuş
Toprağı kurumuş
Bir çiçek olmak istiyorum
Gönüllere gömülmüş.*

*Kalbi susmuş
Zamanı dolmuş
Bir insan olmak istiyorum
Ama mutlu olmuş.*

*Yaprağı dökülmüş
Yaraları örtülmüş
Bir ağaç olmak istiyorum
Yaşarken ölmüş.*

*Bir varmış bir yokmuş
Masallarından kalmış
Bir söz olmak istiyorum
Bu dünyada söylenilmiş.*

KADER KAYA
10-C

İNSANİ DEĞERLERİMİZ

Sabah kalktiğimizde,eğer aklımızın ucundan asıl yaşama kaynağımız,uğruna yaşayıp gerçekleştirmek istediğimiz bir şey yoksa bence tekrar dönüp yatmalıyız çünkü kimse bu dünyaya boş yaşamak için gelmedi.Herkesin bir amacı,amacına gidecek de bir yolu olmalı.

İnsanı diğer varlıklardan üstün hale getiren şeyler sevgi,saygı ve hoşgörü gibi insani değerlerimizdir.İşte bu insani değerlerimiz bizi biz yapan,hedefimize gitmek için bize yardım eden kıymetli bir hayat simgesidir. Bütün kötülüklerin anası hedef ve fikir yokluklarıdır.Eğer insani değerlerimiz olmazsa hedef de olmaz.Bu yüzden sevmeyi saymayı kardeşliği öğrenmek zorundayız,duygularımızı yaymalıyız ki amaçlarımız da güzelleşsin.Boş yaşamamanın ne bize ne de başkalarına yararı vardır.Kendimize güvenelim,destekleyelim her şey bizde biter.Mutlu yaşamak istiyorsak hayatımızı bir amaca bağlamalıyız kişilere veya eşyalara değil.

Birbirimize saygı duyalım,sevelim hoşgörülü olalım çünkü bunlar bizi daha kolay amacımıza ulaştırır.Bu yüzden varoluş nedenimizi belirleyelim ve değerlerimizi kullanalım.Unutmayalım hayat bir satranç gibidir.İlerlemek için geleceğimizi kendimiz tasarlamalı ve adımlarımızı ona göre atmamız.

SÖYLENECEK SÖZ OLMALIYIM

Dünyanın birçok yerinde insanların farklı konularda hedefleri var. Benim dünya için bir hedefim var. Hedefime ulaşmak için izlediğim yol büyüğü bir orman gibi. Nereden ne çıkacağı belli değil. Engeller var, pes etmek yok.

Sona yaklaşırsam kazanan ben olurum. Bütün engelleri aşmam gerek ve yeterince alçalmadıkça zirvenin ne olduğunu bilemem.

Sevilen biri olamam, ben sevmedikçe. Günişiği herkese parlar. En başta kendimi sevmeliyim, kendimi kabullenmeliyim.

Ben geleceğin ve geleceğimin yüzüyüm. Bu yüzü nurlu tutmalı, kirletmemeli, kendime güvenmeliyim.

Ne için burada olduğumun farkındayım. Kurşunların uçmasına izin vermeliyim, bırakın yağsınlar. Çelik yelek giyeceğim, tenime ulaşamazlar.

Hedefime koşarken ayaklarıma batan dikenlerin verdiği acıyı sevmeliyim. Acı, beni inançlı yapar.

Kafamdan geçen bütün kelimeleri söylemeliyim. Aklımda ve içimde bulundurmam gereken çok daha önemli bir şey var, hedef...

Koşmalıyım, olabildiğince hızlı koşmalıyım. Rüzgârı hissetmeliyim. Cesur ruhlar özgür koşar. Arının çiçekten polen toplayışını tüm sakinliğimle izlemeliyim. Bu muhteşem ana tanık olmalıyım. Güzelliği içinden görmeliyim.

Ruhumun havalanmasına izin vermeliyim. Bedenim, ruhumun kafesi değil. Demir parmaklıkları kaldırmalıyım.

Beynimden öğrendiklerimi söylemeliyim. Kalbimi susturmamalıyım. Beynim mantığımdır, kalbim duygularımdır.

Bana gösterilen kutuya girmemeliyim. Kalıba uymamalıyım. Benim bir şeklim var. Benim olanı almalıyım.

Bir " evet efendim " ci değil, bir yandaş değil, " büyük bir yıldız " olmalıyım. Arka koltukta otururken kolay ve basit olduğunu söylerler. Ben ön koltuğa geçip kaza yapmalıyım. Siz, beni alkışlarken ben sahnede gülümsemeliyim.

Bana ne olacağımı sakın söylemeyin. Ne olmak istediğimi biliyorum. Güvertede olan benim. Denizimin efendisi olmalıyım.

Bu dünyaya derin bir iz bırakmalı, unutulmamalıyım. Cümlelerinizdeki nokta, damarlarınızdaki kan, elinizdeki kalem, kalbinizin ritmi, akciğerinizin oksijeni, gökyüzünün bulutu olmalıyım.

Ben bu dünyada söylenmiş bir söz olmalıyım ve gittiğimde hafızalarda nesilden nesle aktarılacak bir iz bırakmalıyım.

SÖZLER, SÖZLER

Aslı Gül Kalkan 11\A

"Benim de söylenecek bir sözüm var." demek isteriz çoğu zaman dünyaya. Hissettiklerimizi, gördüklerimizi, sevdiklerimizi, küskünlüklerimizi kısacası beynimizdeki birbirine zincir gibi bağlı her bir düşünceyi anlatmaya başlar, anlatır, anlatırız... O "bir" sözümüz olur size tonlarca...

Mesela ben desem ki "Çoğu insan samimi değil.", e bunu diyince bana neden böyle düşündüğümü sormazlar mı? Sormasalar da, ben sorarım kendime. Sorarım tabi; düşünceler bitmez ki insanoğlunda. Ya şikayet edecek, ya tavsiye verecek aslında sadece iletişim kuracaktır. En önemli özelliğimiz düşünmektir nihayetinde. Bizi diğer canlılardan ayıran bu özelliğimizi yani düşüncelerimizi dile getirirken dikkatli olmak gerekmez mi? Beynimizden geçenleri öylece söylersek "Dilinin kemiği yok." derler adama. Bazıları vardır pervasızca, ne söylediğini bilmeden kelimeleri boşa harcar. Oysaki kelimelerimiz de tükeniyor zamanla. Kelimelerimiz? Ama durun, samimi olmak diyordum ben! Atladık mı bir başka düşünceye şimdi? Atladık ancak birbiriyle bağlantılı konulara atladık. Samimi olmak; içinden geçenleri olduğu gibi anlatmaktır, diyeceğim ama baştaki düşüncemle çelişeceğim sanırım. Bu yüzden sözlük anlamını açıklama ihtiyacı hissediyorum. TDK, samimi kelimesini içten, açık yüreklilikle davranan olarak tanımlıyor. Kendimce bu tanıma açacak olursam; yalansız, başkası için diye değil, özümüzden gelen hislerle davranmak diyebilirim. "Ya bazı insanların özünden gelen kötülükse?" diye soracak olursanız benim cevabım şudur: Düşünün, bir bebek dünyaya temiz, cillop bir beyinle geliyor. Çevresinden gördüğü bilgilerle beyni zenginleşiyor, kişiliği gelişiyor. Bunda genetiğin de etkisi vardır ancak büyük etken çevredir. Buradan yola çıkarak ben kimsenin kalbi kötülükle doğmaz diye düşünüyorum, yeterince özüne indiğinde samimi olabilir. Buyrun bakalım, yine saptık konudan genetik, çevre derken... E normal tabi, beyin 24 saat çalışıyor. Uyurken bile bilinçaltı çalışıyor. Bu, bir nimet aslında. Bu nimeti iyi kullanmalı, sadece bakmayıp aynı zamanda görmeliyiz. Görmeliyiz ki "söylenecek sözlerimizi" anlamlı kılabilirim, kelimelerimizi tüketmeyelim.

KARANFİL AĞRISI

Ülkem Yaren Öztürk 10\Ç

Hangi duyguyu hissetsem adımlarında
Yağmur sonrasından bir rengin adını,
Bakamadığım gözlerine armağan ediyorum.

Duyar oluyorum bulutsu ezgini
İçimdeki iblisin sesi kesiliyor
Göz kapaklarım gözlerime devrilmeden
Son kez sesine bir yaş ağlıyorum

Kadın göğsüne bırakamadığım o neşter izlerinde
Ağlattığın izmaritlerin izini sürüyor
Şehrin renkli kaldırımlarına bulaşan kan izlerine
Tutsak oluyorum.

Kayıp akşam, seni düşünürken
Gri sokakların rengarenk boyandığını hayâl edecek kadar
Özgürleşiyorum

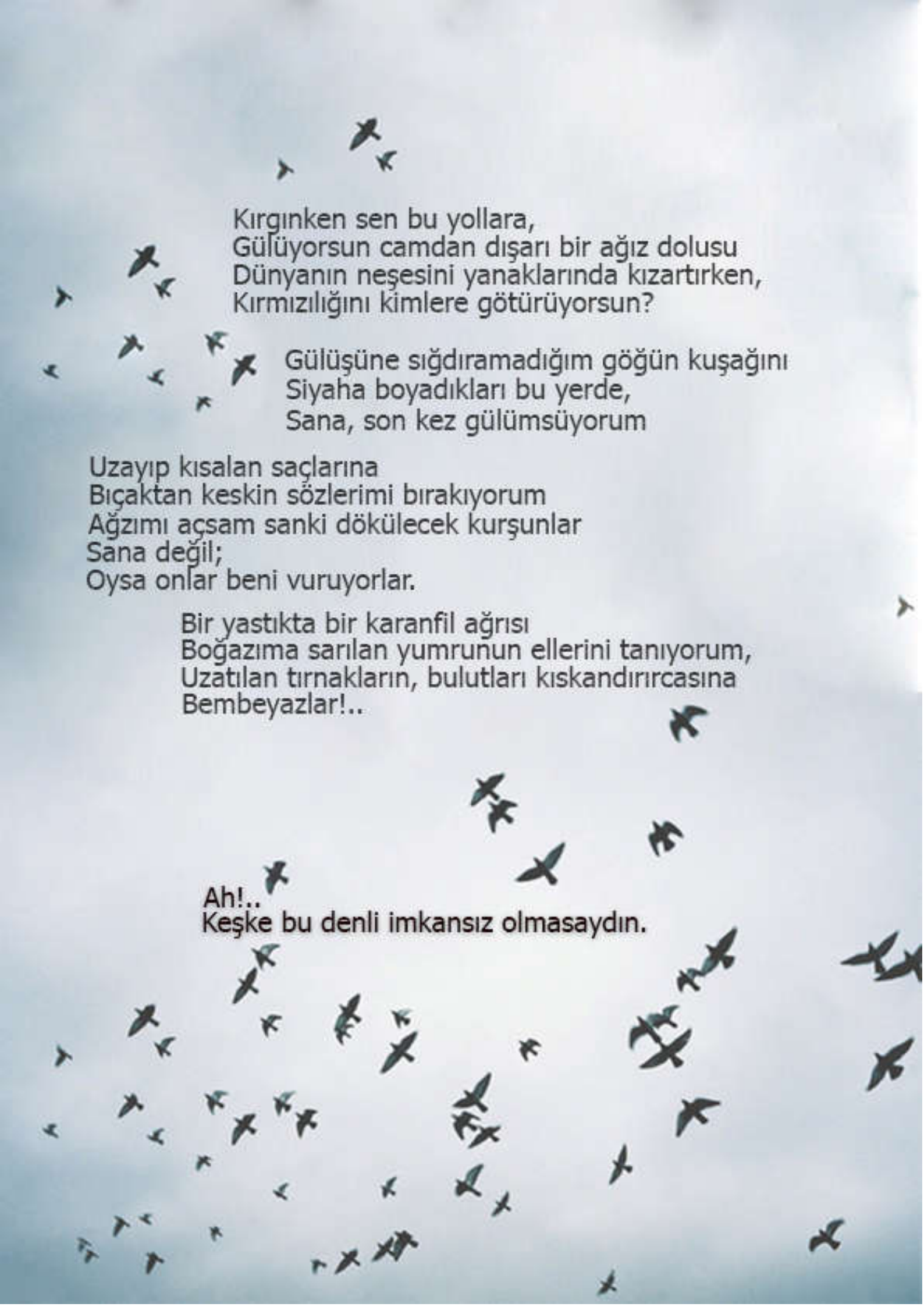
Seni yazan ellerimin sesinden
Bir karanfil taşıyorum kalbimden
Ve kadife teninden rüzgâr çalmaya çalışıyor
Bir nefeslik ağrıyı

Ah!..

Bilmediğim kokuna şiirler yazıyorum

Gece düşüyor, kalem düşüyor
Ay beliriyor penceremde
Seni söylediğim çiçeğim başını eğiyor
Adına dokunurken hassaslaşıyorum.

Bahar, son kez gülümse

Kırgınken sen bu yollara,
Gülüyorsun camdan dışarı bir ağız dolusu
Dünyanın neşesini yanaklarında kızartırken,
Kırmızılığını kimlere götürüyorsun?

Gülüştüne sığdıramadığım göğün kuşağını
Siyaha boyadıkları bu yerde,
Sana, son kez gülümsüyorum

Uzayıp kısalan saçlarına
Bıçaktan keskin sözlerimi bırakıyorum
Ağzımı açsam sanki dökülecek kurşunlar
Sana değil;
Oysa onlar beni vuruyorlar.

Bir yastıkta bir karanfil ağrısı
Boğazıma sarılan yumrunun ellerini tanıyorum,
Uzatılan tırnakların, bulutları kiskandırırçasına
Bembeyazlar!..

Ah!..
Keşke bu denli imkansız olmasaydın.

Deli Kadir Caner

Aslında her şey çok güzel başlamıştı. Uzun çabaları sonunda ünlü kimyager Kadir Caner sonunda profesör olmuştu. Ama meslektaşı Yakup Bıyık onu çok kıskanmıştı. Zaten onunla anlaşamıyordu. Hatta Yakup çok sinirlendiğinde Kadir'in projesini çalıp kendi projesi gibi gösterdiği zamanlar bile olmuştu. Ama hine de Kadir'i geçememişti.

Kadir, profesör olduktan sonra bazı üniversitelere gitmeye başladı. Artık hayatı çok yorucu olmaya başlamıştı. Eskisi gibi arkadaşlarıyla takılamıyor, sevgilisi Elif ile doğru düzgün buluşamıyordu. Bu böyle devam etti. Birkaç ay sonra haberlerde Suriye'nin Türkiye'ye savaş açtığını gördü. Haberleri izlemeye devam ederken bir patlama sesi meydana geldi. Pencereden dışarı baktığında caminin yandığını gördü. Caminin oraya vardığında yerde boş gözlerle kendisine bakan Elif'i gördü. Öylece donakaldı ve etraf karardı. Uyandığında hastanenin içindeydi. Doktorlar ve hemşireler bir o tarafa, bir bu tarafa koşuşturuyordu. İki dakika sonra yanına bir doktor geldi. Doktor:

- "Geçmiş olsun, 2 saate sizi taburcu edeceğiz." dedi.

1 saat sonra yanına eski dostu Kara Kuvvetleri Komutanı Çağlar Ertürk geldi. Uzun uzun sohbet ettiler. Çağlar ayrılırken:

- "3. Ordunun komutanlığını yapıyorum. Yarın Humus'a saldıracağız. Ondan sonra Şam'ı alıp bu savaşı bitireceğiz." dedi.

2 hafta sonra ordunun Humus'u aldığı haberi geldi. Kadir ise kız arkadaşının intikamını almak için çok sinsice bir plan kurar. Çok geçmeden malzemeleri bulup planını uygulamaya başlar. Haftalardır evinden çıkmamıştır. Sadece geçen hafta markete gidip 30 tane konserve alıp evine dönmüştür. Akrabalarıyla, arkadaşlarıyla ve öğrencileriyle hiç görüşmüyordur.

Öğrencileri tarafından kendisine "deli" unvanı verilmiştir.

Birkaç ay sonra Çağlar Ertürk ve ordusu Şam'ın yakınlarında mola verdiler. O sırada karargâhtan bir mesaj geldi. Mesajda şöyle yazıyordu:

- "Hemen Şam'ı alın!" diyordu.

Bunun üzerine Çağlar Ertürk ve ordusu Şam'a ilerlemelerini sürdürdüler. 3 gün sonra Şam'a vardıklarında yoğun bir direnişle karşılaştılar. Düşman ağır kayıplar veriyordu. Ama 3. Ordudan da ağır kayıplar vardı.

Savaş 3 gün sürdü. 2. Günün sonunda karargâhtan bir mesaj daha geldi. Mesajda şöyle yazıyordu:

- "Hava saldırısı başlayacaktır. Bölgeyi boşaltın." yazıyordu.

1 saat sonra hava saldırısı yapıldı. Bir tür gaz düşmanları etkisiz hale getirmişti.

Savaş kazanılmıştı. Çağlar Ertürk memleketine dönmüştü. 1 hafta sonra o gazın Kadir Caner tarafından yapıldığını öğrendi. Arkadaşının yanına gitti. Uzun uzun konuştular. En sonunda Çağlar:

- "Ne istiyorsun?" diye sordu. Kadir Caner ise:

- "Eski hayatıma geri dönmek." dedi.

DÜNYA'NIN İNSANI

İnsanoğlu var olduğundan beri doğayla iç içe yaşamaktadır. Ama zaman geçtikçe insanlar ve düşünceleri gelişmiş çevre duyarlılığı bakımından sığlaşmıştır. İlk zamanlarda insanlar ekosistemin bir parçasıyken şimdilerde bu durum çok farklı. Ekosistem ayrı insanlar ayrı. İnsan ekosistemin doğal bir avcısı durumunda doymak bilmeyen bir hepçil.

İnsanoğlu yerleşik hayata geçtikten sonra tarımı öğrenmiştir. Hayvanları evcilleştirmiş ve onları hapsedmiştir. Onları doğal yaşamlarından alıkoymuştur. Belki şimdi kölelik yok gibi gözüküyor ama modern kölelik var. İnsanlarda da var hayvanlarda da... İnsanlar düşük ücretlerle ömür boyu çalıştırılıyor sisteme hapsediliyor. En belirgin olanlarından biride hayvanların hapsedilip kullanılması. Yıllar geçtikçe insanoğlu hızla çoğaldı. Bu hızdan daha hızlı oranda ihtiyaçları arttı. Çünkü insanoğlu doyumsuz bir varlık. Tarım arazilerine binalar yapıldı, fabrikalar ile sular zehirlendi, suyun zehirlenmesi yaşamın çöküşü anlamına da gelir. Hava da zehirlendi bunun sonucu çeşitli hastalıklar ortaya çıktı diğerlerinde çıktığı gibi. İnsanoğlu birbirini öldürebilmek için savaş başlıkları, silahlar yaptı. Bu silahların denenmesi için yine doğaya zarar verildi. Ülkeler arası savaşlarda kendilerine zarar verdikleri yetmiyormuş gibi doğaya kimyasal madde bırakarak kirlettiler ve hala bu maddelerin etkileri sürmekte. Boş zevkler uğruna birçok canlı katledilmekte. Ormanlar yani büyük ağaç toplulukları Dünya'nın akciğerleri, ağaçtan yapılmış paralar için kesilmekte. Ne kadar saçma değil mi? Ağaç kendini satın alıyor ama bunu yapabilmesi için ölmesi gerekiyor.

Kısacası benim Dünya'ya söyleyecek şu sözüm var: Ya artık insanoğlu doğayla yaşamasını öğrenmeli ya da Dünya'nın sonunun kendi elinden olacağını kabullenmelidir.

BİLGİNCAN GİRGİNER

11/A

KÜÇÜK MUCİZEM

2010 yılının bir yaz ayı, Muğla ile Van arasında inşası tamamlanmamış bir benzin istasyonunun otoparkında gerçekleşti küçük mucizem.

Bu mucize memleket ziyareti için çıktığımız yolculuğun, gidiş bölümünde gerçekleşmişti. Arabayı süren babam e babamla birlikte kendisi de uyumayan annemin uyuması için inşası tamamlanmamış bir benzin istasyonunun otoparkında durmuştuk. Ablamla birlikte ikinci el, bordo renkli, dört kişi için pek de rahat olmayan arabamızdan inip kaldınma oturmuştuk. Annem ve babamın yeteri uykuyu alması için gereken o bir, iki saatin geçmesini bekliyorduk. Sıkıntıdan patlamak üzere olduğumu fark eden ablam, sessizce arabanın bagajına yönelmiş ve bagajdan aldığı küçük yeşil bir şeyi kucağıma bırakmıştı.

Bu küçük yeşil şey bir kitaptı. Cep boy olarak bilinen abatlarda, mısır kâğıdından sayfaları, koyu yeşil renkte ser kaplama cildi ile ikinci sınıf çocukları için bir masal kitabıydı.

Memlekette elimi sürmemiştim bu kitaba. Kitap, babam tarafından, okuma alışkanlığı ve okuma becerisi elde etmem için zorla önüme konmuştu ilk başlarda. Ancak her defasında kitaptan kaçmayı başarmıştım.

Bu seferde okumaya pek istekli değildim. Ancak ablamın zorlamaları ve başka seçeneğimin olmaması nedeniyle kitabı okumaya başladım. İlk birkaç sayfa çok ağır bir şekilde ilerliyordu kitap. Sonra daha ben farkına varmadan hikâye ilerlemişti ve geçmesine beklediğim bir saat su gibi akmıştı. Bununla da kalmayıp araba tekrar hareket ettiğinde de içimde kitap okuma isteği vardı.

Kitap okumanın tadını almıştım. Mürekkepli sayfaların arasında ki dünyaları keşfetmiştim. Kitap okumanın beni yalnızca can sıkıntısından kurtarmakla kalmayıp geliştirdiğini de zaman içinde fark ettim. Ailemle tartıştığımda, biri canımı sıktağında, dinlenmek istediğimde ve birçok zaman kaçış kapısı aradığımda en güzel çözüm yolu oldu. İşte bu nimeti keşfetmemi sağlayan, kitapların ödevlerden fazlası olduğunu anlamamı sağlayan an küçük mucizemdir.

Özgür Taylan CEYLAN
10-C

GENÇ KALEMLER KULÜBÜ CUMHURİYET BAYRAMI PANOSU

GENÇ KALEMLER KULÜBÜ ATATÜRK HAFTASI PANOSU

GENÇ KALEMLER KULÜBÜ ATATÜRK HAFTASI PANOSU

GENÇ KALEMLER KULÜBÜ YAZARLARI MENTEŞE BASININDA

GENÇ KALEMLER KULÜBÜ HER SINIFTA ATAMIZIN İZİNDE PANOSU

GENÇ KALEMLER KULÜBÜ AYIN KİTABI ETKİNLİKLERİ

GENÇ KALEMLER KULÜBÜ AYIN TEMASI SÖYLEŞİLERİ

GENÇ KALEMLER KULÜBÜ GENÇLİK MERKEZİ SÖYLEŞİLERİ

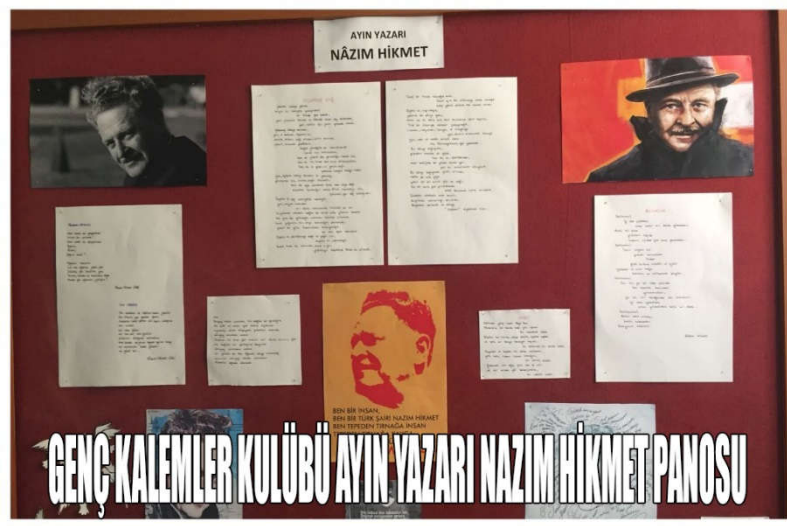
GENÇ KALEMLER KULÜBÜ BİR KİTAP BİR YAZAR SÖYLEŞİLERİ

GENÇ KALEMLER KULÜBÜ BEYİN FIRTINASI ETKİNLİKLERİ

OKULUMUZUN GÖRSEL SANATLAR ÖĞRETMENİ GÜLSÜM ŞANLI
E-TWINNING PROJESİ ULUSAL VE ULUSLAR ARASI KALİTE ETİKET ÖDÜLÜ KAZANDI

PIRILTI

MENTEŞE İLÇE MİLLÎ EĞİTİM MÜDÜRLÜĞÜ
MUĞLA ANADOLU LİSESİ GENÇ KALEMLER
KULÜBÜ YAYIN ORGANIDIR.

SAHİBİ : YILMAZ İNAN-OKUL MÜDÜRÜ

YAYIN SORUMLUSU : AYL A ÖZCAN-OKUL MÜDÜR YRD.

YAYIN KURULU:

ÖZGÜR TAYLAN CEYLAN

YAĞMUR ÖZTÜRK

AHMET CAN VAROL

BİLGİNCAN GİRGİNER

SELİN AKHAN

FEYZA NUR ÇELEBİ

AYBÜKE ÇAKMAK

DERGİ TASARIM- SAYFA DÜZENİ:

GÜLSÜM ŞANLI-GÖRSEL SANATLAR ÖĞRT

CEM-EREN YİĞİT

ARDA MAVİ

SEVGİ ŞANLI

TUANA FİDAN

YAZI DÜZELTME-İNCELEME:

AYTEKİN ÇELİKDEMİR- EDB. ÖĞRT.

İNCELEME KURULU :

AYLA ÖZCAN- MÜDÜR YRD.

İSMAİL ZORBA- EDB. ÖĞRT.

MESUT ÇAKIR- EDB. ÖĞRT.

YAYIN YÖNETMENİ :

İSMAİL ZORBA – EDB. ÖĞRT.

WEB ADRESİ : <http://muglaanadolulisesi.meb.k12.tr>